

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **N. T.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2012, č. j. 75 A 4/2012 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vracejí** soudní poplatky ve výši 6000 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2012, č. j. CPR-10438-5/ČJ-2011-009CPR-V242, žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně"), ze dne 16. 8. 2011, č. j. KRPU-31625-107/ČJ-2011-040022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), tak, že vypustila následující část výroku:

„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 3 roky.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie zařadí cizince do informačního systému smluvních států.

Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění.“

Dále žalovaná doplnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně následujícím výrokem:

„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se podle ustanovení § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví na 3 roky.“

Ve zbylé části žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobkyně je osobou ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť je manželkou pana J. S., nar. X, státního příslušníka České republiky. Manželé nežijí ve společné domácnosti, jejich setkání jsou občasná a konají se cca jednou měsíčně. Žalobkyně i její manžel si byli vědomi rozhodnutí o ukončení trvalého pobytu žalobkyně na území České republiky, k němuž došlo v roce 2009. Žalobkyně však Českou republiku neopustila, pracovala na tržnici v Petrovicích u marketu Pema a živila se i hlídáním dětí, přestože nemá pracovní povolení ani živnostenské oprávnění. Správní orgán prvního stupně si před vydáním rozhodnutí opatřil závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2011, ev. č. ZS16321, ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 149 správního řádu, jímž bylo doloženo, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Podle žalované tedy bylo možné žalobkyni uložit správní vyhoštění, avšak správní orgán prvního stupně současně nesprávně rozhodl o jejím správním vyhoštění z území států Evropské unie. Proto žalovaná provedla změnu příslušného výroku napadeného rozhodnutí tak, že žalobkyni, jež je rodinnou příslušnicí občana Evropské unie, bylo uloženo správní vyhoštění pouze z území České republiky. Žalovaná uvedla, že žalobkyně si byla plně vědoma ukončení svého trvalého pobytu, nedostavila se však k vydání výjezdního příkazu a v době neoprávněného pobytu na území České republiky se dopustila několika dalších přestupků, mj. také nelegálně pracovala. Při policejní kontrole pak předložila doklady jiné osoby. Správní vyhoštění bylo žalobkyni uloženo ve spodním rozmezí zákonné hranice, když maximální hranice činí 10 let.

Žalovaná poukázala na to, že ve správním vyhoštění je třeba vždy spatřovat určitý zásah do soukromého a rodinného života. V případě žalobkyně však tento zásah není nepřiměřený, neboť ta opakovaně porušovala zákony České republiky, přičemž veřejný

zájem na vyhoštění žalobkyně převážil nad ochranou tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

Žalovaná nezpochybnila vztah žalobkyně k rodinným příslušníkům na území České republiky, nicméně poukázala na minimální integraci žalobkyně do české společnosti, na v jiném řízení prokázanou účelovost manželství s občanem České republiky, dále připomenula skutečnost, že žalobkyně má na území Vietnamu své další tři děti. Pod pojmem *„narušení veřejného pořádku“* ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaná rozumí zejména porušování základních zásad společenského a státního zřízení. Správní orgány pak mají chránit stát a společnost proti nežádoucímu jednání spočívajícímu ve zneužívání práv v oblasti pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, z něhož při svém rozhodnutí vycházela. Podle žalované bylo protiprávní jednání žalobkyně správním orgánem prvního stupně zhodnoceno správně. Žalovaná navíc zdůraznila nelegální výkon práce ze strany žalobkyně, přičemž nelegální zisk finančních prostředků bez zákonného zdanění, navíc v době neoprávněného pobytu, má negativní dopad na celou společnost a nelze jej bez dalšího akceptovat.

Žalovaná shrnula, že žalobkyni je vytýkáno uzavření účelového manželství, opakované přestupkové jednání podle § 103 zákona o pobytu cizinců, nelegální pobyt, nelegální výkon práce a prokázání se cizími doklady. Žalovaná uvedla, že jednotlivá protiprávní jednání nemohou sama o sobě představovat závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Komplexní dopad takového jednání jako celku na narušení veřejného pořádku je však skutečně aktuální a dostatečně závažný pro to, aby bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Žalovaná je přesvědčena, že žalobkyně by mohla ohrožovat veřejný pořádek i do budoucna.

Žalovaná věc uzavřela tak, že postup správního orgánu prvního stupně v předmětném správním řízení hodnotí jako správný a zákonu odpovídající po právní i skutkové stránce, přičemž nezjistila ani žádné zneužití pravomoci nebo správního uvážení.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2012, č. j. 75 A 4/2012 - 60, byla žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalované jako nedůvodná zamítnuta. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou o vyloučení souběhu přestupkového řízení a řízení o správním vyhoštění pro totožné jednání. Přitom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 5 Azs 94/2005, podle něhož je správní vyhoštění svou povahou specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Soud označil ukládání trestů v rámci správního trestání za nezávislé na řízení o správním vyhoštění podle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců. Soud poukázal na to, že v daném případě mohlo být zahájeno i řízení o vyhoštění žalobkyně pro jednání, pro nějž byla v přestupkovém řízení postižena sankcí. K výkladu pojmu *„veřejný pořádek“*, resp. *„závažné narušení veřejného pořádku“* ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců soud uvedl, že jím může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Při tom je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalovaná při kontrole policejní hlídkou dne 23. 3. 2011 předložila průkaz o povolení k pobytu znějící na jméno N. N. T., nar. X, a průkaz pojištěnce znějící na stejné jméno. Až po provedení portrétní identifikace sdělila svou pravou totožnost a bylo zjištěno, že jí byl dne 21. 12. 2009 ukončen pobyt na území České republiky, neboť nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení jejího trvalého pobytu na území České republiky. V předložení obou dokladů nebyl shledán omyl, neboť žalobkyně sdělila svou pravou totožnost až po portrétní identifikaci, a navíc svému bratru svědkovi T. V. N., sdělila již před předvedením, že má problémy s doklady totožnosti a naznačila, že by mohla být vyhoštěna. Sestra žalobkyně, jejíž doklady byly předloženy, odcestovala do Vietnamu již v roce 2010, což by znamenalo, že by její doklady musela žalobkyně přechovávat několik měsíců, aniž by si všimla, že nejsou její. Průkaz pojištěnce přitom nemá obal a je na něm uvedeno jméno pojištěnce i s datem narození. To vyvrací tvrzení žalobkyně o nevědomosti předložení sestřiných dokladů. Soud dovodil, že žalobkyně se předložení cizích dokladů dopustila vědomě a vědomě pobývala na území České republiky neoprávněně.

Soud shledal v jednání žalobkyně přestupky podle § 156 odst. 1 písm. h), i) zákona o pobytu cizinců spočívající v porušení povinností cizince tím, že žalobkyně neprokázala svou totožnost, nenahlásila změnu cestovního dokladu, neodevzdala průkaz k pobytu cizince, pobývala na území České republiky neoprávněně, nepředložila doklad o zdravotním pojištění (§ 103 písm. d), e), h), n) a r) zákona o pobytu cizinců). Ve svém vyjádření žalobkyně uvedla, že si přivydělává prodejem u stánku a hlídáním dětí. I v tom, že cizinec nemá povolení k zaměstnání, přitom může být podle soudu shledán důvod k jeho vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o azylu.

Žalobkyně dále namítla nezohlednění svých rodinných a soukromých vazeb, zejména bylo nesprávně shledáno účelovým její manželství s J. S. Soud k tomu uvedl, že žalobkyni bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť bylo zjištěno, že manželství s J. S. uzavřela s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Příslušná rozhodnutí byla žalobkyni doručena do vlastních rukou a žalobkyně byla poučena o povinnosti z toho vyplývající. Soud dále poukázal na rozpory ve výpovědích žalobkyně a J. S. i na výpověď třetí osoby, svědkyně N. S., bývalé manželky J. S., jež vyvrátila věrohodnost tvrzení žalobkyně. Další svědci vypověděli, že jim žalobkyně pomáhá s hlídáním dětí. Dcera i bratr žalobkyně uvedli, že v případě návratu do země původu by ji případně mohli navštívit. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobkyně má v zemi původu matku a tři dcery s rodinami. Žalobkyně neovládá český jazyk a pohybuje se ve vietnamské komunitě, s manželem se občas stýká, ale s ohledem na zjištěné okolnosti lze stěží hovořit o vztahu intimním, natož o vztahu, který by bránil vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Námitku týkající se nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí soud označil za vznesenou po lhůtě uvedené v § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), nicméně i tak konstatoval, že při podrobném porovnání obou rozhodnutí lze dospět k jednoznačnému závěru o konečném výroku rozhodnutí. Soud dále uvedl, že ve věci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu rozhodovaly příslušné orgány Policie České republiky, neboť

§ 164 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zakládající pravomoc oblastních ředitelství služby cizinecké policie rozhodovat o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo novelizováno až s účinností od 1. 1. 2011, kdy tato pravomoc přešla na Ministerstvo vnitra. O odvolání pak bylo podle § 163 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců oprávněno rozhodovat ředitelství služby cizinecké policie.

Soud věc uzavřel tak, že žalovaná postupovala správně, pokud v jednáních žalobkyně, spočívajících v uzavření účelového manželství, přestupkovém jednání, nelegálním pobytu i nelegálním výkonu práce, stejně jako v prokazování se cizími doklady, shledala natolik aktuální, skutečné a závažné narušení veřejného pořádku, že je bylo nutno kvalifikovat ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je zde důvodná obava, že by žalobkyně v porušování předpisů České republiky pokračovala. Nebyly ani shledány takové rodinné a soukromé vazby na území České republiky, které by bránily vyhoštění žalobkyně. Jejím vyhoštěním jistě dojde k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, nicméně soud nehodnotí tyto překážky jako tak nepřekonatelné, aby naplňovaly podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) namítla, že soud nesprávně posoudil právní otázku jejího správního vyhoštění z území České republiky ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla splněna žádná z podmínek pro vyhoštění rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žádný právní předpis nedefinuje pojem *„závažné narušené veřejného pořádku“*, dokonce ani pojem *„veřejného pořádku“*, přičemž tento nedostatek nelze vyřešit správním uvážením. Podle soudu je správní vyhoštění institutem umožňujícím státu ukončit pobyt cizinci na území České republiky, pokud jsou k tomu splněny podmínky, které jsou specifikovány v § 119 odst. 1, resp. § 120 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění je podle soudu specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. V případě stěžovatelky však bylo správního vyhoštění použito jako nástroje prevence toho, že se stěžovatelka po dobu tří let nebude v České republice dopouštět přestupků. Na stěžovatelku bylo pohlíženo jako na osobu s povoleným přechodným pobytem, což plyne z § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím o správním vyhoštění je fakticky trestána stěžovatelka, nikoliv preventivně chráněna společnost České republiky. Stěžovatelka je rovněž přesvědčena o tom, že její prohřešky, o nichž navíc tvrdí, že si jich nebyla vědoma a v přestupkovém řízení nebyly bez pochyb prokázány, nelze podřadit pod § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatelky lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění pouze v případě splnění zákonných podmínek, které jsou specifikovány víceméně abstraktně. K tomu však v souzené věci nedošlo.

Tvrzení soudu o nelegální práci stěžovatelky v České republice je nesporně skutkovým zjištěním nemajícím oporu ve spisech. Stejně tak stěžovatelka podle svého tvrzení nenaplnila znak závažného porušení veřejného pořádku. Soud ve svém rozhodnutí toliko převzal tvrzení správních orgánů a zejména pominul to, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť se v nich prolínají informace o dvojím řízení (přestupkové řízení řešené blokovou pokutou a rozhodnutí o správním vyhoštění z něj vycházející).

Odůvodnění rozsudku krajského soudu je podle stěžovatelky nesrozumitelné, neboť soud se nedostatečně věnuje rozhodnutí o správním vyhoštění a více důvodům rozhodnutí o odnětí trvalého pobytu stěžovatelce. Stěžovatelka je přesvědčena, že byly dokázány její silné citové vazby k příbuzným v České republice, a to k manželovi, dceři, bratrovi a jeho rodině, takže se její správní vyhoštění nejeví jako vhodné opatření. Z důvodu horší vyjadřovací schopnosti její i svědků odůvodněné jazykovou bariérou nemohly být tyto skutečnosti v řízení vyjádřeny přesvědčivěji. O její bezelstnosti svědčí i to, že uváděla skutečnosti, které jí mohly uškodit, např. že se do Vietnamu může vrátit. Ve skutečnosti však bude její návrat spojen se značnými komplikacemi a zhorší její existenční podmínky.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2012, č. j. 75 A 4/2012 - 60, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který jí byl přiznán usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 58.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na žalobou napadené rozhodnutí a na podání učiněná v žalobním řízení ztotožnila se závěry rozsudku krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V souzené věci bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení lze *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let.*

Výkladem neurčitých právních pojmů *„veřejný pořádek“* a *„závažné narušení veřejného pořádku“* obsažených v uvedeném ustanovení se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné dospěl k závěru: *„Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“* Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále uvedl, že

„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27 odst. 2) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití výhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).“

V souzené věci došlo v případě stěžovatelky ke kumulaci jednání, v jehož souhrnu žalovaná i krajský soud shledaly naplnění důvodů pro udělení správního vyhoštění podle citovaného § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce bylo v souzené věci vytýkáno a prokázáno protiprávní jednání spočívající v uzavření účelového manželství, jež bylo ostatně důvodem dřívějšího zrušení trvalého pobytu stěžovatelky. Dále se jednalo o opakované přestupkové jednání podle § 103 zákona o pobytu cizinců, nelegální pobyt, nelegální výkon práce a prokázání se cizími doklady, a to průkazem o povolení k pobytu a průkazem pojištěnce VZP. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány i soud dostatečně vypořádaly s tím, že jednáním stěžovatelky byly naplněny podmínky pro použití výjimečného institutu správního vyhoštění rodinného příslušníka občana Evropské unie. V řízení bylo dostatečně objasněno, že jednotlivé protiprávní jednání stěžovatelky by samo o sobě nenaplňovalo podmínky pro udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nicméně ve vzájemném souběhu se jedná o narušení veřejného pořádku natolik intenzivní, že podmínky pro správní vyhoštění splněny byly.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelka si musela být vědoma toho, že se dopouští protiprávního jednání. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu jí bylo doručeno do vlastních rukou. Pokud tedy žalobkyně ve stanovené lhůtě neopustila Českou republiku, musela vědět, že zde pobývá nelegálně a porušuje např. § 103 písm. e), h) a n) zákona o pobytu cizinců. Vykonáváním práce na tržnici a hlídáním dětí, k čemuž neměla povolení ani oprávnění, se opět dopouštěla nelegální činnosti. Rovněž tak prokázání se doklady jiné osoby je porušením povinnosti stanovené v § 103 písm. d) a r) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelce bylo rozhodnutím Policie České republiky, služby cizinecké policie, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, ze dne 1. 6. 2009, č. j. CPUL-02740-10/CI-2009-044063, potvrzeným rozhodnutím Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 12. 2009, č. j. CPR-9342-1/ČJ-2009-9CPR-C215, jež nabylo právní moci dne 21. 12. 2009, zrušeno její povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010, Podle tohoto ustanovení je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že držitel povolení se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Bylo

tedy pravomocně rozhodnuto o tom, že se stěžovatelce ruší povolení k trvalému pobytu, neboť byla prokázána účelovost uzavření jejího manželství s občanem České republiky J. S. Do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí pak byla stěžovatelce stanovena doba k vycestování z České republiky. Stěžovatelka však území České republiky v uvedené lhůtě a ani po jejím uplynutí neopustila, nadále zde nelegálně pobývala, vykonávala nelegální práci prodejem na tržnici a hlídáním dětí a při legitimování hlídkou Policie České republiky se prokázala cizím průkazem o povolení k pobytu a průkazem pojištěnce VZP. Dopustila se tedy řady protiprávních jednání, jež jsou přestupky podle zákona o pobytu cizinců, příp. podle předpisů o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v souzené věci bylo postupováno v souladu s již opakovaně citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, neboť správní orgány i soud posoudily pojmy *„veřejný pořádek“* a *„závažné narušení veřejného pořádku“* podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v souladu s uvedeným rozhodnutím, tedy tak, že závažným narušením veřejného pořádku může být toliko skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ohrožení zájmů společnosti bylo v souzené věci spatřeno právě v kumulaci protiprávního jednání stěžovatelky, která po zrušení povolení k trvalému pobytu nejen že nelegálně pobývala v České republice, nýbrž zde i nelegálně pracovala a navíc se ještě prokazovala cizími osobními doklady. Správní orgány i soud přitom zohlednily i individuální okolnosti života stěžovatelky, tedy skutečnost, že stupeň její integrace do české společnosti byl shledán nízkým, neboť stěžovatelka nehovoří česky, s manželem nežijí ve společné domácnosti a vídají se velmi zřídka a žádný z příbuzných žijících v České republice není na stěžovatelku odkázán, včetně její dcery, která žije a studuje v Praze a se stěžovatelkou nevede společnou domácnost. V zemi původu pak žijí tři děti stěžovatelky s rodinami a také její matka, takže existuje pro ni reálná možnost návratu, byť spojená jistými finančními náklady. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy v případě stěžovatelky nebyla zjištěna žádná okolnost, jež by bránila jejímu vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Se stěžovatelkou se lze ztotožnit v tom, že definice pojmů *„veřejný pořádek“* a *„závažné narušení veřejného pořádku“* neexistuje. Jedná se o neurčité právní pojmy, přičemž při jejich výkladu je zapotřebí vždy zohlednit kontext ustanovení, v němž byly použity. Jak k výkladu těchto pojmů přistupovat, pak napovědělo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, přičemž správní orgány i soud tyto pojmy vyložily v souladu s právním názorem zastávaným v tomto judikátu.

Pokud jde o tvrzení stěžovatelky o jazykové bariéře a o tom, že bezelstně uvedla takové skutečnosti, které jí v konečném důsledku uškodily, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v průběhu správního řízení byla stěžovatelka zastoupena advokátem a pokud bylo potřeba provést výslech stěžovatelky, byl jí vždy ustanoven tlumočník.

Nejvyšší správní soud nedospěl ani k závěru, že by napadená rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť obě rozhodnutí byla dostatečně a přehledně odůvodněna. Změna, kterou provedla žalovaná a která spočívala

v úpravě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkajícího se vyhoštění stěžovatelky nikoliv z území členských států Evropské unie, nýbrž, s ohledem na to, že je rodinnou příslušnicí občana Evropské unie, toliko z území České republiky, neměla ani podle názoru Nejvyššího správního soudu vliv na srozumitelnost obou rozhodnutí jako celku. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce ani v tom, že se krajský soud převážně zabýval rozhodnutím o zrušení jejího trvalého pobytu. Naopak z rozsudku krajského soudu je jednoznačně zřejmé, že přezkoumával rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně týkající se správního vyhoštění stěžovatelky, přičemž však pochopitelně zohlednil i související rozhodnutí týkající se stěžovatelky.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelka zaplatila za řízení o kasační stížnosti soudní poplatek ve výši 5000 Kč. Dále zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč. Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, se od poplatku osvobozuje mj. cizinec v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl, že stěžovatelce budou k rukám jejího zástupce vráceny zaplacené soudní poplatky v celkové výši 6000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu